

med Guld, der udelukkende havde bragt os de meget høje Kurser paa Francs og Sterling. Det er ikke min Mening, og det sagde jeg heller ikke. Men jeg sagde, at den Ret, som Nationalbanken her har faaet — naturligvis i Forbindelse med Udførselsforbudet for Guld —, i nogen Grad havde bidraget til at højne Kursen paa engelsk og fransk Valuta, og det tror jeg ikke, den højtærede Finansminister vil benægte. Hvorvidt det Tidspunkt allerede nu er kommet, da Nationalbanken bør slippe noget af sit Guld, har jeg slet ikke sagt noget om. Den højtærede Finansminister mener ikke, at det Tidspunkt er kommet, jeg bøjer mig for hans større Sagkundskab. Jeg har ikke sagt, at Tidspunktet var kommet, og naar nu den højtærede Minister siger, at det ikke er kommet, gaar jeg ud fra, at han har Ret. Jeg sagde ikke andet, end at jeg haabede, at det Tidspunkt ikke maatte være alt for fjernt, og jeg mente, at dette Haab kunde styrkes i høj Grad ved at se paa Nationalbankens sidste Balance, der aldeles ikke var anstrengt. Og saa sagde jeg endvidere, at man kan ogsaa faa for meget af det gode, selv af Guld, det vil sige, man kan holde for meget paa det, saaledes at det bliver for dyrt at holde paa det — der er dog Grænser for, hvad vi har Brug for. Men jeg har, som sagt, kun udtalt et Haab om, at det Tidspunkt ikke maatte være alt for fjernt, da Nationalbankens Stilling kunde blive en saadan, at den kunde finde det forsvarligt at aabne lidt for Guldstrømmen, og saa har jeg sagt, hvem jeg fandt, at dette først og fremmest burde komme til gode, nemlig dem, der først og fremmest har lidt under Forbudet mod Guldudførsel og Suspensionen af Pligten til at indløse Sedlerne med Guld.

Den højtærede Minister syntes ikke, det var noget heldigt Eksempel, jeg havde nævnt med Hensyn til, at Nationalbanken skulde aabne for Guldsækken, nemlig at den tyske Rigsbank havde gjort det, for den havde gjort det for at højne Kursen, og jeg vilde have Nationalbanken til at aabne for Guldsækken for at sænke Kursen. Ja, jeg tror nu alligevel, at ogsaa den højtærede Finansminister er ganske klar over, hvordan Sammenhængen her er. Den tyske Rigsmarkskurs var meget under Pari i Udlandet, og derfor var der al Anledning for den tyske Rigsbank, hvis den trods de forfærdelige Forhold, Tyskland for Tiden lever under, mente det

forsvarligt at give Slip paa lidt af sit Guld, til at søge at styrke Rigsmarkskursen i Udlandet til Gavn for Tyskland. Men lige saa heldigt er det for os, at vor Nationalbank, hvis den finder, at Forholdene nogenlunde tillader det, aabner for Guldsækken, for at vi kan faa de franske og engelske Møntkurser reguleret noget nedad til Gavn for os, da de er ganske urimelig høje.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Dermed er Dagsordenen udtømt.

Jeg skal ansætte et nyt Møde til i Dag Kl. 3¹⁰ med følgende Dagsorden:

1) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 179 af 20. August 1914 om Adgang til Betalingshenstand, jfr. Lov Nr. 242 af 9. Oktober 1914.

2) *Eventuelt: Anden Behandling af:*

Forslag til Lov om Forlængelse af Lov af 2. August 1914 om midlertidig Ændring i den gældende Regel for Indløseligheden af Nationalbankens Sedler.

Mødet hævet Kl. 3⁵.

37te Møde.

Onsdag den 13. Januar, Kl. 3¹⁰.

Formanden: Ingen af de to paa Dagsordenen opførte Sager kan behandles i dette Møde uden Tingets Samtykke, men hvis ingen Indvending gøres derimod, vil jeg betragte dette Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.